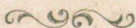

И на далечь, като кавалъ, ся раздавалъ,
То изведнажъ на дребно ся въ лѣсъ разсыпвалъ
Внимало все тогда
Любимцу и пѣвцу Авроры:
Утихнѣ всѣкий вѣтерець,
Замълкнѣхъ и птичьи хори,
Заслушахъ ся и стада;
Овчаръ, заслушанъ въ нашъ пѣвецъ,
Едва-едва нарѣдко дыха,
И само на-пѣти овчарки ся усмихва.
Свършилъ пѣвецъ. Осель, като кадія,
Чело навелъ камто земѣ:
«Изрядно,» казва «право да рекъ,
Да слуша може тебъ човѣкъ безъ мѣчпотинѣ;
А жаль, че ся не знаешъ съ нашего пѣтела:
Ты още повечь бы ся истъщилъ,
Ако бы ся немножко у него поучилъ.»
Кога чулъ сѣдъ такъвъ, мой бѣдный Славей
Хвъркнѣлъ и полетѣлъ прѣзь триждевятъ поля
Да Богъ и насъ избави отъ такъвъ судья.

Скѣпъ и Коконка.

Скѣпъ губи все, отъ жадности да все слобые.
Умъ за примѣры дълго да не ми ся бие,
Макаръ да има много таковѣ;
Въ туй твърдѣ съмъ увѣренъ,
Но да ся ровѣжъ мя мързи: